

Az 1970-es, 80-as, 90-es években egy kissé zömök fiatalember járta Hajdúböszörmény utcáit, nyakában fényképezőgép. Nem volt olyan esemény a városban, ahol nem volt ott, lehetett az kisdobosavatás vagy a tanácselnök, majd polgármester által átadott épület, játszótér. Ő volt az, aki a fotómasinájával város hírmondója volt.

„Hősünk” itt tanulta meg a fotózás alapjait, a fényképek, a fényképezés szeretetét. De ő ennél többre vágyott.

A 90-es esztendők derekán fogta a tarisznyáját, benne hamuban sült pogácsa és kezdetleges fotófelszerelés, és elindult Budapestre szerencsét próbálni. Mint ma már tudjuk, sikerrel járt. Azt mér nem tudom milyen meccsen, de egyszer csak ott ült mellettem – köszönt, bemutatkozott –, ez már akkor is szokatlan volt, hogy egy fiatal feltörekvő ifjú köszönjön egy idősebbnek. Az viszont kicsit idegesítő volt, hogy az ő gépe ugyanakkor kattant, mint az enyém. Másnap megnéztem az újságot, es a megjelent kép pont olyan volt, mint az én fotóm. Ha valamelyik sportban nem volt jártas, kérdezett: honnan jó fényképezni, milyen objektívvel, milyen záridővel. Ma már őt kérdezik.

Pályafutását több díjjal jutalmazták különböző pályázatokon. Ma ő az egyik legmegbízhatóbb sportfotós az országban. Tehetsége és hangsúlyozom, megbízhatóságának köszönhetően több olimpiáról és más világversenyekről tudósíthatta a Nemzeti Sportot, amelynek esztendők óta kiváló rovatvezetője.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége az idén alapított Farkas József-díjjal tünteti ki Szabó Miklóst, a Nemzeti Sport fotórovat-vezetőjét.

Írta és elmondta: Balogh László, a Nemzeti Sport külsős fotóriportere.

A néhány nap múlva a 76. születésnapját ünneplő kiváló sportfotós ígéretes birkózónak indult mindkét fogásnemben, az ötvenes évek végén érmet szerzett az országos serdülőbajnokságon kötött- és szabadfogásban is. Ha aztán a szőnyegen nem is került már felnőttként a legjobbak közé, a sport szeretete örökre meghatározta az életét.

Az érettségi után a BUVÁTI-hoz ment laboránsnak. A szakmunkás-vizsga után 1971-ben került a Képes Sporthoz, ahol fotóriporterként dolgozott. Szinte mindegy volt neki, milyen feladatot kap, a labdarúgástól a nehézatlétikáig, a technikai sportágagtól a kézilabdán át az atlétikáig, bármilyen sportágról kiváló képeket készített.

Olyan nagyszerű fotók tették még híresebbé a szakmán belül és hoztak számára elismerést, mint az Aranyugró vagy a Fejetlenség, amelyekért rangos szakmai elismerésekben részesült. 1982-ben a Sajtófotópályázat sport kategóriájában a motokrosszosokról készített sorozatával győzött. 1978-ban nemzetközi elismerésben is részesült.

Akik akkor ott dolgoztak, ma is nosztalgiával gondolnak vissza arra a légkörre, arra a kollegiális munkálkodásra, ami a Képes Sport akkori fotórovatát jellemezte.

Kitüntetettünk a nyolcvanas évek közepétől a Magyar Ifjúság, a Képes Hét fotósa volt, majd 1997-től a Sportfogadás képszerkesztőjeként kamatoztatta tudását. A lap 2003-as megszűnése után nyugdíjba vonult. Több világ- és Európa-bajnokságon dolgozott, nagyon magas színvonalon.

A tavaly a Magyar Sportújságírók Szövetsége Életmű-díjával kitüntetett Thaly Zoltán foglalta össze a legpontosabban: az Almási László, Farkas József, Varga Zsolt hármas jelentette a Képes Sport második fotós aranykorának kiváló alkotóit. A hetvenes évek elejétől, nagyjából másfél évtizeden keresztül tartott ez a korszak.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége az idén alapított Farkas József-díjjal tünteti ki: Varga Zsoltot.

Írta és elmondta: Dénes Tamás, az InfoRádió sportszerkesztője, az MSÚSZ elnökségi tagja.